

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 29 marca 2016 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi uwzględnił w całości powództwo P. S., zasadzając od pozwanego R. U. na rzecz powoda kwotę 738,00 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 28 stycznia 2014 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku i z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 01 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty (pkt 1) oraz kwotę 227,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 197,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego (pkt 2) a ponadto nakazał ściągnąć od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi kwotę 281,26 zł tytułem nieuiszczonych kosztów procesu (pkt 3).

Sąd Rejonowy wskazał, że roszczenie powoda stanowiące żądanie zapłaty reszty wynagrodzenia za wykonane dzieło, w postaci pięciu projektów ubrań, zostało udowodnione, co skutkowało uwzględnieniem powództwa.

Pozwany wniósł apelację od powyższego wyroku zaskarżając go w całości.

Skarżący zarzucił przedmiotowemu orzeczeniu:

I. naruszenie przepisów postępowania mające wpływ na treść rozstrzygnięcia, tj.:

1. art. 233 § 1 k.p.c. poprzez dokonanie oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego:

- w sposób niewszechstronny, bowiem z pominięciem dowodów z zeznań pozwanego, a także świadków J. U. i K. U., którzy złożyli zeznania na istotne okoliczności, jakimi są rodzaj i specyfika dzieła, jakie zamówił pozwany u powoda, a przede wszystkim warunki, na jakich powodowi należała się zapłata; zarówno pozwany jak i świadkowie konsekwentnie wskazywali, że pozwany zamówił u powoda projekty wraz z opisem technicznym, pozwalającym na skierowanie ich wprost do produkcji, a nadto, że strony umówiły się, iż pozwany zapłaci tylko za te projekty, które zostaną wykorzystane do produkcji; uwzględnienie tych dowodów mogłoby doprowadzić do zupełnie innej – odmiennej niż przyjęta przez Sąd – oceny zeznań powoda, który wskazywał, że pozwany miał zapłacić za wszystko, co ten wykonał, za wszystkie rysunki;

- w sposób nasuwający poważne zastrzeżenia z punktu widzenia zasad logicznego rozumowania; w świetle tych zasad nie można zaakceptować zeznań powoda, który stwierdził, że należała mu się zapłata za pięć projektów – zgodnie z fakturą VAT, wskazując jednocześnie iż pozwany, zamówił u niego sześć projektów, a następnie powód wykonał siedem rysunków i żądał zapłaty za całą wykonaną pracę; przy czym jest okolicznością bezsporną, że pozwany wykorzystał do produkcji jedynie dwa rysunki; ponadto powód wskazał, że należała mu się zapłata m.in. za projekt longleeve, podczas gdy wcześniej zeznał, iż sam stwierdził, że produkt ten nie będzie sprzedawalny i z niego zrezygnował; Sąd uznając te zeznania za wiarygodne przekroczył granice swobodnej oceny, bowiem w świetle zasad logicznego rozumowania, jeżeli strony umówiłyby się na wykonanie określonej ilości projektów i pozwany miałby za nie wszystkie zapłacić, to powód nie wystawiłby faktury VAT jedynie za część wykonanych przez siebie rysunków, w tym za projekt, z którego sam zrezygnował;

- w sposób sprzeczny z zasadami doświadczenia życiowego w odniesieniu do dowodu z faktury VAT załączonej do pozwu, wystawionej przez powoda w dniu 15 stycznia 2014 roku a oznaczonej numerem 99 i zeznań powoda, który stwierdził, że faktura ta ma kolejny numer faktur wystawionych w jego firmie; jest niewątpliwe, że takiej wersji przeczą zasady doświadczenia życiowego, w świetle których nie jest możliwe, aby prowadząc małą, jednoosobową działalność gospodarczą z zakresu

projektowania odzieży powód w okresie dziewięciu dni roboczych od rozpoczęcia roku podatkowego wystawił niemal sto faktur VAT, co podważa autentyczność przedstawionej przez powoda faktury VAT, w szczególności zasadność żądania zapłaty kwoty w niej wskazanej;

2. art. 217 § 3 k.p.c. poprzez jego niezastosowanie i pominięcie dowodu z oględzin płyty CD załączonej do pozwu, a nawet uniemożliwienie pozwanemu odtworzenia płyty i ustosunkowania się do takich dowodów powoda, poprzez jej doręczenie dopiero na terminie, na którym Sąd zamknął rozprawę (choć pozwany zgłaszał brak doręczenia płyty już w sprzeczności od nakazu zapłaty), podczas gdy nagrana na niej korespondencja mailowa stron była istotna dla wyjaśnienia sprawy, w szczególności pozwany nie mógł odnieść się do faktu, że powód przedstawił korespondencję stron w sposób wybiórczy i nie załączył maili, w których pozwany wzywał powoda do wystawienia faktury i dokładnie określał zakres płatności po zakończeniu współpracy, na miesiąc przed wystawieniem faktury VAT przez powoda;

3. art. 217 k.p.c. poprzez jego niezastosowanie i oddalenie wniosku dowodowego pozwanego o przeprowadzenie dowodów z rysunków innego projektanta, na okoliczność jak miał wyglądać przedmiot zamówienia złożonego przez pozwanego powodowi i jakie cechy miały nosić projekty, które zamawiał pozwany, aby mogły zostać skierowane do produkcji, podczas gdy dopuszczenie tego dowodu i jego konfrontacja z rysunkami sporządzonymi przez powoda prowadziłyby do oceny, że powód nie zrealizował w sposób prawidłowy zamówienia, tak jak wskazywali na to w swoich zeznaniach pozwany i świadkowie;

4. art. 278 k.p.c. poprzez jego niezastosowanie i ustalenie okoliczności wymagających wiadomości specjalnych, tj. kosztów projektów z dokumentacją techniczną, bez zasięgnięcia opinii biegłego, co miało niewątpliwie wpływ na ustalenie przez Sąd na jaki rodzaj dzieła umówiły się strony;

5. art. 34 k.p.c. poprzez jego zastosowanie i nieuwzględnienie wniosku pozwanego o przekazanie sprawy do Sądu Rejonowego dla m. st. Warszawy w Warszawie, według miejsca zamieszkania pozwanego, podczas gdy powód nie złożył do akt sprawy dowodu w postaci pisemnej umowy, strony zgodnie wskazały, że umowa miała charakter ustny, a jednocześnie istniały istotne wątpliwości co do treści tejże umowy, w tym nie zostało oznaczone miejsce wykonania umowy, w szczególności w zakresie świadczenia zapłaty przez pozwanego wynagrodzenia, bowiem wbrew ustaleniom Sądu zapłata części wynagrodzenia nie miała miejsca w Ł.; wobec braku przedstawienia przez powoda dokumentów na okoliczność przemiennej właściwości miejscowej sądu, powództwo winno zostać wytoczone przed sąd, w którego okręgu pozwany ma miejsce zamieszkania;

II. naruszenie przepisów prawa materialnego, tj.:

1. art. 353¹ w zw. z art. 627 k.c. poprzez jego niezastosowanie i przyjęcie, że strony zawarły umowę o dzieło, na podstawie której pozwany miał zapłacić za wszystkie zrobione przez powoda rysunki, podczas gdy spójne i konsekwentne zeznania pozwanego oraz świadków dowodzą, że strony umówiły się na zapłatę wyłącznie za projekty, które zostaną skierowane do realizacji (produkcji), a nadto złożona do akt sprawy faktura VAT, którą wystawił powód, nie opiewała na wszystkie rysunki, dostarczone przez powoda, a tylko niektóre – wybiórczo i bez żadnego uzasadnienia;

2. art. 6 k.c. poprzez jego błędne zastosowanie i przyjęcie, że pozwany udowodnił dochodzone roszczenie, w szczególności, iż pozwany miał zapłacić za projekty wskazane w fakturze VAT nr (...) z dnia 15 stycznia 2014 roku, jedynie własnymi zeznaniami, nie przedstawiając w sposób prawidłowy innych dowodów, podczas gdy pozwany dał skuteczny odpór twierdzeniom powoda przez spójne i logiczne zeznania własne i świadków.

W oparciu o powyższe pozwany wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa w całości, nieobciążanie pozwanego zwrotem kosztów postępowania i nakazanie ściągnięcia od powoda na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi, nieuiszczonych kosztów procesu, zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania odwoławczego według norm przepisanych ewentualnie o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Skarżący wniósł ponadto o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z załączonych dokumentów:

- wydruku maili pozwanego skierowanych do powoda z dnia 22 grudnia 2013 roku i 14 stycznia 2014 roku,

- odpisu wezwania pozwanego z dnia 13 lutego 2014 roku do korekty faktury VAT przez powoda wraz z potwierdzeniem nadania,

na okoliczność zakresu zamówienia, za który powodowi należała się zapłata, braku ustaleń pomiędzy stronami, że pozwany zapłaci za pięć projektów (jak zeznał powód), braku dobrowolnego wystawienia przez powoda faktury VAT i wzywania go do tego przez pozwanego, z jednoczesnym dokładnym określeniem zakresu faktury i nieuchylaniem się pozwanego od spełnienia świadczenia zapłaty wynagrodzenia według umowy stron, wzywania powoda przez pozwanego do korekty nieprawidłowo wystawionej faktury VAT;

- odpisu artykułu prasowego na okoliczność szerokiej wiedzy i doświadczenia świadka J. U. w zakresie produkcji odzieży.

Skarżący wniósł także o zobowiązanie powoda do złożenia Księgi Przychodów o Rozchodów za styczeń 2014 r. i grudzień 2013 r. ewentualnie innych ksiąg rachunkowych prowadzonych przez powoda, w których ewidencjonowane są wszystkie faktury sprzedaży, za cały okres stycznia 2014 r. i grudnia 2013 r. na okoliczność nieprawidłowego wystawienia przez powoda faktury VAT i braku oznaczenia jej kolejnym numerem faktury, a to z uwagi na brak podstaw do wystawienia faktury VAT na kwotę umówionego wynagrodzenia i chęć uniknięcia przez powoda obowiązku rozliczenia należności publicznoprawnych za należność z faktury przewyższającą wartość należnego wynagrodzenia.

Sąd Okręgowy zważył:

Apelacja pozwanego nie zasługiwała na uwzględnienie, wobec tego, że w rzeczywistości stanowi jedynie nieuprawnioną polemikę z prawidłowymi ustaleniami poczynionymi przez Sąd I instancji, które Sąd Okręgowy w pełni podziela i uznaje za własne.

Przedmiotowa sprawa podlega rozpoznaniu w postępowaniu uproszczonym uregulowanym w art. 505¹ k.p.c. - art. 505¹⁴ k.p.c.

W postępowaniu tym apelację można oprzeć na dwóch wskazanych w przepisie art. 505⁹ § 11 k.p.c. podstawach: naruszeniu prawa materialnego przez błędną jego wykładnię lub niewłaściwe zastosowanie oraz naruszeniu przepisów postępowania, jeżeli mogło ono mieć wpływ na wynik sprawy.

Odnosząc się do podniesionych zarzutów, w pierwszej kolejności ocenić należy zarzuty naruszenia prawa procesowego, ponieważ tylko w prawidłowo ustalonym stanie faktycznym może zostać dokonana właściwa subsumcja materialnoprawna.

Sąd Okręgowy ocenił zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. jako bezzasadny.

Zgodnie z treścią art. 233 k.p.c. sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału.

Powołany przepis stanowi wyraz obowiązującej w procedurze cywilnej zasady swobodnej oceny dowodów. Ocena wiarygodności i mocy dowodowej poszczególnych środków dowodowych stanowi podstawowe zadanie sądu orzekającego, przy czym powinna być ona dokonana w sposób konkretny, w oparciu o cały zebrany w sprawie materiał dowodowy.

Swobodna ocena dowodów nie może być dowolna. Sąd ma obowiązek wyprowadzenia z zebranego w sprawie materiału dowodowego wniosków poprawnych logicznie. Zastrzeżona dla sądu swobodna ocena dowodów nie opiera się na ilościowym porównaniu przedstawionych przez świadków i biegłych spostrzeżeń oraz wniosków, lecz na odpowiadającym zasadom logiki powiązaniu ujawnionych w postępowaniu dowodowym okoliczności w całość zgodną z doświadczeniem życiowym (por. wyrok SN z 20 marca 1980 roku, II URN 175/79, OSNC 1980, Nr 10, poz. 200).

Ocena, czy określone fakty mają istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 227 k.p.c.) zależy nie tylko od tego, jakie są to fakty, lecz także, a nawet w pierwszej kolejności, od tego, jak sformułowana i rozumiana jest norma prawna, która w rozpatrywanej sprawie została zastosowana. Dokonane ustalenia faktyczne oceniane są w aspekcie określonego przepisu prawa materialnego, który wyznacza zakres koniecznych ustaleń faktycznych i ma rozstrzygające znaczenie dla oceny, czy określone fakty, jako ewentualny przedmiot dowodu mają wpływ na treść orzeczenia (stanowisko takie zajął Sąd Najwyższy w postanowieniu z 10 lutego 2012 roku, II CSK 357/11, opubl.: Legalis).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy wskazać należy, że Sąd Rejonowy ocenił w sposób wszechstronny cały materiał dowodowy zgromadzony w toku postępowania, nie przekraczając przy tym zasady swobodnej oceny dowodów, a poczynione przezeń ustalenia i wnioski są logiczne i zgodne z zasadami doświadczenia życiowego.

Sąd Rejonowy wskazał na jakich dowodach się oparł a jakim odmówił wiarygodności i z jakich przyczyn. W szczególności Sąd I instancji wskazał, że nie dał wiary zeznaniom pozwanego oraz zeznaniom świadków w tej części w jakiej zeznali, że strony umówiły się, iż zapłata nastąpi tylko za projekty skierowane do produkcji. Przed wszystkim zeznania te były niezgodne z zeznaniami powoda w tym zakresie. Te ostatnie z kolei były konsekwentne, spójne i logiczne. Powód przedstawił szczegółowo przebieg pierwszej wizyty powoda i jego ojca – świadka J. U., prowadzone negocjacje co do wynagrodzenia za projekt – początkowo 300,00 zł netto, ostatecznie ustalonego na kwotę 200,00 zł netto. Za tę cenę powód sporządził projekty składające się z wizualizacji wraz z rysunkiem technicznym, bez danych techniczno – technologicznych. Zakres projektu możliwego do wykonania za umówioną cenę ustalono po przedstawieniu pozwanemu na komputerze innych projektów wykonywanych przez powoda. Były to projekty sprzedane firmie (...). Standardem w branży jest przedstawianie projektów takiej właśnie formie (zeznania powoda k. 56 odw., 60 odw., 61).

Zeznania powoda co do zakresu dzieła, które zostało zamówione przez pozwanego, potwierdza korespondencja mailowa między stronami. W dniu 16 listopada 2013 roku pozwany wysłał do powoda wiadomość; „technicznie rysunek jest ok., widać o co chodzi (...). Proszę o przygotowanie pozostałych projektów w takiej formie i przesłanie (...)” a w dniu 17 listopada 2013 roku: „akceptuję techniczne wykonanie projektu i czekam na pilne wykończenie pozostałych projektów”. Po wysłaniu przez powoda wszystkich zamówionych projektów, w dniu 18 listopada 2013 roku pozwany potwierdził: „wszystkie maile doszły” (płyta z korespondencją mailowa k. 15). W kontekście powyższego materiału dowodowego trafnie za niewiarygodne uznał Sąd Rejonowy zeznania pozwanego i świadków co do innej formy zamówionych projektów.

Jeśli chodzi natomiast o ilość projektów, za które powód domaga się zapłaty wynagrodzenia, to zgodnie w fakturą jest to pięć projektów: męski long sleeve, bluza męska, bluza damska, kamizelka męska i kamizelka damska (faktura VAT nr (...) k. 12). Początkowo miało być sześć projektów, ale ostatecznie pozwany odebrał od powoda pięć projektów,

zrezygnowano z jednego projektu longsleevs, tak więc powód wystawił fakturę za wszystkie projekty, które zostały odebrane przez pozwanego (zeznania powoda k. 56 odw. – 57, k. 60 odw.).

Wbrew twierdzeniom pozwanego logiczne i zgodne z zasadami doświadczenia życiowego jest poczynione przez Sąd Rejonowy ustalenie, że pozwany zgodnie z ustną umową miał zapłacić powodowi za wszystkie projekty, które odebrał. Wynagrodzenie należało się powodowi za wykonane dzieło, bez znaczenia czy zostało ono następnie wdrożone do produkcji przez pozwanego. Nielogiczne byłoby bowiem wykonanie projektów bez możliwości żądania zapłaty za ich sporządzenie, podczas gdy ich przygotowanie wiązało się to z poniesieniem przez powoda wysiłku twórczego, wymagało poświęcenia określonej ilości czasu i środków. Wynagrodzenie jest ponadto obligatoryjnym elementem umowy

o dzieło i należy się za wykonanie dzieła, bez względu na dalszy sposób wykorzystania przedmiotu umowy przez zamawiającego. Pozwany nigdy nie kwestionował natomiast (a treść zarzutu apelacji opisanego w pkt II 1. powyżej tylko to potwierdza), że strony łączyła umowa o dzieło. Ta okoliczność z kolei stanowi dodatkowe potwierdzenie zeznań powoda,

że zgodnie z umową pozwany miał zapłacić wynagrodzenie za wszystkie odebrane projekty.

Zarzut dotyczący numeru faktury załączonej do pozwu w kontekście wiarygodności tego dokumentu, po pierwsze nie ma znaczenia dla oceny zasadności roszczenia powoda,

po drugie – w zebranych materiale dowodowym nie znajduje potwierdzenia prezentowana przez pozwanego teza, że powód numerował wystawiane przez siebie faktury odrębnie

w każdym roku podatkowym. Takiego twierdzenia próżno szukać w zeznaniach powoda. P. S. stwierdził jedynie, że przedmiotowa „faktura ma kolejny numer faktur wystawianych w mojej firmie” (zeznania powoda k. 57 odw., k. 60 odw.).

Zgodnie z art. 106e ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 11 marca 2004 roku o podatku

od towarów i usług (t.j. Dz.U. z 2016 r., poz. 710, ze zm.) faktura powinna zawierać numer nadany w ramach jednej lub więcej serii, który w sposób jednoznaczny identyfikuje fakturę. Powołany przepis nie nakłada na podmiot, który wystawia fakturę obowiązku numerowania faktur odrębnie w każdym roku podatkowym. Istotne jest wyłącznie, aby nadany numer

w sposób jednoznaczny indywidualizował ten dokument. Przedmiotowa faktura VAT z dnia 15 stycznia 2014 roku ma numer 99, bez dalszych odnośników, np. roku sporządzenia,

co sugeruje że powód numeruje wszystkie wystawione faktury VAT od początku

ich wystawiania w ramach prowadzonej działalności gospodarczej, i co nie narusza powołanego wyżej przepisu ustawy o podatku towarów i usług. W tym kontekście zarzut pozwanego braku oceny przedmiotowej faktury przez pryzmat zasad doświadczenia życiowego nie jest trafny.

Nie zasługiwał na uwzględnienie również zarzuty naruszenia art. 217 § 3 k.p.c.

w ramach którego skarżący kwestionował zasadność pominięcia przez Sąd Rejonowy dowodu z oględzin płyty CD zawierającej korespondencję mailową stron. Wskazać bowiem należy,

że w toku postępowania nie został przez żadną ze stron zgłoszony dowód z oględzin teje płyty. Powód wnosił o dopuszczenie dowodu z treści korespondencji mailowej zawartej

na załączonej do pozwu płycie. Jest to zasadnicza różnica, bowiem dowód z oględzin płyty CD, którego pominięcie zarzuca pozwany, ze swej istoty miały polegać na ocenie cech zewnętrznych samej płyty, jako przedmiotu stanowiącego nośnik zawartych w nim treści,

a nie na merytorycznej ocenie korespondencji skopiowanej na płycie.

Jeśli natomiast w ramach zgłoszonego zarzutu pozwanemu chodziło o pominięcie przez Sąd Rejonowy treści korespondencji między stronami, to nie sposób się w tym zakresie zgodzić ze skarżącym. Analiza uzasadnienia Sądu Rejonowego świadczy bowiem o tym,

że dowód ten został uwzględniony i stał się podstawą poczynionych przez Sąd I instancji ustaleń (str. 2 uzasadnienia k. 83 odw.).

Wprawdzie rację ma pozwany, że w zakresie braku doręczenia mu płyty wraz z odpisem pozwu i nakazu zapłaty, doszło do naruszenia prawa procesowego, jednak na uchybienie to pozwany nie zwrócił uwagi Sądowi I instancji na rozprawie w dniu 15 marca 2016 roku, kiedy otrzymał przedmiotową płytę CD.

Zarzuty naruszeń prawa procesowego w tym zakresie nie mogą być uwzględnione ze względu na niezgłoszenie przez stronę powodową zastrzeżenia do protokołu w trybie art. 162 k.p.c. Zgodnie z tym przepisem strony mogą w toku posiedzenia, a jeżeli nie były obecne, na najbliższym posiedzeniu zwrócić uwagę sądu na uchybienia przepisów postępowania, wnosząc o wpisanie zastrzeżenia do protokołu. Stronie, która zastrzeżenia nie zgłosiła, nie przysługuje prawo powoływania się na takie uchybienia w dalszym toku postępowania, chyba że chodzi o przepisy postępowania, których naruszenie sąd powinien wziąć pod rozwagę z urzędu, albo że strona uprawdopodobni, iż nie zgłosiła zastrzeżeń bez swojej winy. Prekluzja przewidziana w art. 162 k.p.c. odnosi się do uchybień popełnionych przez sąd przy podejmowaniu czynności procesowych. Z uwagi na niezgłoszenie zastrzeżenia, pozwany nie może zatem skutecznie powoływać się na uchybienia w tym zakresie na etapie postępowania apelacyjnego.

Dodatkowo podnieść należy, że pozwany nie wnosił również o odroczenie rozprawy w celu zapoznania się z treścią płyty CD i zgłoszenia ewentualnych dalszych wniosków dowodowych.

Z tych względów za spóźnione należało uznać wnioski zgłoszone w apelacji.

Zgodnie z art. 381 k.p.c. sąd drugiej instancji może pominać nowe fakty i dowody, jeżeli strona mogła je powołać w postępowaniu przed sądem pierwszej instancji, chyba że potrzeba powołania się na nie wynika później.

W świetle orzecznictwa Sądu Najwyższego w przyjętym systemie apelacji celem postępowania apelacyjnego jest ponowne i wszechstronne zbadanie sprawy pod względem faktycznym i prawnym, przy zachowaniu zasady koncentracji materiału faktycznego i dowodowego przed sądem I instancji. Dopuszczalność nowego materiału procesowego przed sądem apelacyjnym jest regułą, doznaje ona jednak ograniczenia poprzez unormowanie art. 381 k.p.c. Sąd drugiej instancji jest zobowiązany na wniosek strony materiał ten uzupełnić, jeżeli jest to konieczne do rozstrzygnięcia sprawy, lecz równocześnie jest uprawniony do pominięcia nowych faktów i dowodów zgłoszonych dopiero w postępowaniu apelacyjnym, gdy zachodzą przesłanki określone wymienionym przepisem (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10.05.2000 roku, III CKN 797/00, Prok. i Pr.-wkl. 2000, nr 10, poz. 42). Pominięcie nowych faktów jest możliwe jedynie wtedy, gdy strona mogła powołać je przed sądem pierwszej instancji i już wówczas istniała potrzeba powołania się na nie.

W niniejszym postępowaniu strona skarżąca nie wykazała żadnej z przesłanek, które zezwoliłyby Sądowi II instancji na prowadzenie postępowania dowodowego w postępowaniu apelacyjnym na okoliczność twierdzeń podniesionych dopiero w apelacji. W ocenie Sądu odwoławczego nie było żadnych przeszkód, a w każdym razie nie zostały one w apelacji wskazane, uniemożliwiających powołanie dowodów zgłoszonych w apelacji przed Sądem I instancji. Strona skarżąca nie wykazała również, że potrzeba powołania tych dowodów wynika dopiero na etapie postępowania odwoławczego.

Dodać należy, że strona, która nie podejmuje inicjatywy dowodowej, nie wykazuje starań o pozyskanie istniejących dowodów, nie może na etapie postępowania odwoławczego domagać się dopuszczenia dowodów, jeśli należyte wykonanie przez nią obowiązków wynikających z art. 6 k.c. i art. 232 k.p.c. pozwalało na zgłoszenie stosownych zarzutów

w postępowaniu pierwszoinstancyjnym.

Na marginesie wskazać należy jedynie, że dowody w postaci korespondencji mailowej prowadzonej po wykonaniu umowy przez powoda i po odebraniu projektów nie miały znaczenia dla rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie, podobnie jak projekty wykonane przez innego projektanta, czy artykuł prasowy, którego nota bene pozwany nie załączył.

Co do oddalenia wniosku dowodowego o dopuszczenie dowodu z rysunków sporządzonych na zamówienie pozwanego przez osobę trzecią, w czym skarżący dopatruje się naruszenia art. 217 k.p.c., to decyzja procesowa Sądu Rejonowego była prawidłowa. Dokumenty te w żadnym razie bowiem nie pozwalały wnioskować, że umowa zawarta między stronami niniejszej sprawy dotyczyła takiej samej formy projektów.

Za chybiony należało uznać także zarzut naruszenia art. 278 k.p.c. poprzez jego niezastosowanie i ustalenie kosztów projektów bez zasięgnięcia opinii biegłego.

W niniejszej sprawie konieczność dopuszczenia dowodu z opinii biegłego nie zachodziła. Strony ustaliły bowiem wysokość należnego powodowi wynagrodzenia w kwocie 200,00 zł netto za jeden projekt. Okoliczność ta została udowodniona nie tylko zeznaniami powoda i załączoną do pozwu fakturą, ale także zeznaniami pozwanego (k.58 odw., k. 61) oraz świadka J. U. (k. 59 odw.). Dokonując zapłaty za dwa projekty w kwocie 492,00 zł brutto pozwany także potwierdził wysokość ustalonego między stronami wynagrodzenia za projekt w wysokości 200,00 zł netto. Nie zachodziła zatem konieczność ustalenia, jakie jest zwykle wynagrodzenie za dzieło tego rodzaju, które wykonał powód (art. 627 § 1 zd. drugie k.c.), co rzeczywiście wymagałoby wiadomości specjalnych.

Dodatkowo podkreślić należy, że wniosek o przeprowadzeniu dowodu z opinii biegłego na okoliczność należnego powodowi wynagrodzenia nie został zgłoszony w toku postępowania przed Sądem I instancji, a działanie przez sąd z urzędu jest uprawnione jedynie w wyjątkowych wypadkach. Pozwany nie wykazał natomiast, aby taka sytuacja w sprawie miała miejsce.

Za bezzasadny należało uznać także zarzut naruszenia art. 34 k.p.c.

Zgodnie z powołanym przepisem powództwo o wykonanie umowy można wytoczyć przed sąd miejsca jej wykonania. Powód dochodził w pozwie świadczenia pieniężnego – zapłaty reszty wynagrodzenia za wykonane projekty odzieży. Świadczenie pieniężne, zgodnie z art. 454 § 1 zd. drugie k.c., jako dług oddawczy, winno być spełnione w miejscu zamieszkania lub siedzibie wierzyciela w chwili spełnienia świadczenia. Zważywszy na powyższe, oraz uwzględniając fakt, że miejscem zamieszkania powoda są P., korzystając z właściwości przemiennej, powód mógł wytoczyć powództwo przed Sądem Rejonowym dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi.

W kontekście powyższych rozważań bezzasadne okazały się zarzuty naruszenia prawa materialnego.

Sąd Rejonowy prawidłowo przyjął, że objęte pozwem roszczenie zostało przez powoda udowodnione zarówno co do zasady jak i co do wysokości. Jego zasadność potwierdzają nie tylko zeznania powoda i załączona faktura, ale także treść korespondencji mailowej między stronami, prowadzonej na etapie realizacji umowy, a co do wysokości należnego wynagrodzenia – także zeznania pozwanego oraz świadka J. U. oraz dokonana przez pozwanego częściowa zapłata za dzieło.

Tym samym za chybiony należało uznać zarzut naruszenia art. 6 k.c. i art. 353¹ w zw. z art. 627 k.c.

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy oddalił apelację pozwanego jako bezzasadną na podstawie art. 385 k.p.c.